στὸν Βασιλέα ποὺ θἄρθῃ σὲ λίγο ἐδῶ γιὰ νὰ ὑπογράψῃ τὴν περγαμηνὴ αὐτή. Θὰ διατάξω νὰ ἐκτελεσθῆ ἀμέσως κι' ἀπὸ αὔριο, κυρία, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶτε θὰ κλειστῆ μέχρι θανάτου στὸ αἰώνιο σκοτάδι τῆς εἰρκτῆς τοῦ Τάμπλ.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔτρεμε ὁλόσωμη.

— Τί σᾶς ἔκαμε ὁ Φραγκίσκος, Ὑψηλότατε ; ξανᾶπε στὸν Κοντόσταυλο.

— Σᾶς ἐνυμφεύθη ! Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔγκλημά του, ἀπάντησε ὁ σκληρόκαρδος Μονμορανσύ.

— Ὤ, Ὑψηλότατε, συγχωρῆστε τον. Χάριν, Ὑψηλότατε. Τιμωρῆστε καλύτερα ἐμένα. Θεὲ δίκαιε, Θεὲ ἀγαθέ, τί ἔκαμα καὶ μὲ βασανίζουν ἔτσι ; Σκοτῶστε με λοιπόν, Ὑψηλότατε, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη εἶνε ἔγκλημα !...

— Ἂν θέλετε νὰ σώσετε τὸν Φραγκίσκο, εἶπε ξηρὰ ὁ Κοντόσταυλος, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ὑπογράψετε τὴν διαθήκη αὐτὴ περγαμηνή, διὰ τῆς ὁποίας δέχεστε νὰ θεωρηθῆ ὁ γάμος σας λυμένος...

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι !... ἐκραύγασε ἡ Ἀνναμπέλλα.

— Τότε ὁ Φραγκίσκος θὰ φυλακιστῆ γιὰ πάντα, μέχρι θανάτου !...

Ἡ Ἀνναμπέλλα ξαναγονάτισε τώρα μπρὸς στὸν Μονμορανσύ.

— Ὑψηλότατε, φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή, χάριν Ὑψηλότατε, ἔλεος, οἰκτον, δικαιοσύνην. Ἀφῆστε με νὰ τὸν ἀγαπῶ, Ὑψηλότατε... Λυπηθῆτε μιὰ δυστυχισμένη νέα, λυπηθῆτε τὸ παιδί μου...

Ὁ Κοντόσταυλος ὅμως ἦταν ἀσυγκίνητος. Πῆρε μιὰ πέννα, τὴν ἔβαλε στὸ χέρι τῆς Ἀνναμπέλλας καὶ τῆς εἶπε ἀπότομα, ἐπιτακτικά :

— Ὑπογράψτε ἂν θέλετε νὰ σώσετε τὸν Φραγκίσκο.

— Ἔλεος, Ὑψηλότατε, ἔλεος !...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ κραυγὲς καὶ ἐπευφημίες ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴν αὐλὴ καὶ τὶς αἴθουσες τοῦ μεγάρου :

— Ὁ Βασιλεύς !... Ὁ Βασιλεύς !... Ζήτω ὁ Βασιλεύς !...

Συγχρόνως ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ἡ σάλπιγγες, ἀναγγέλλουσαι τὴν ἄφιξι τοῦ Βασιλέως.

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ βρισκόταν ὁ Κοντόσταυλος μὲ τὴν Ἀνναμπέλλα ἄνοιξε τὴ στιγμὴ αὐτὴ καὶ ἕνας εὐγενὴς παρουσιάστηκε.

— Ὑψηλότατε, εἶπε στὸν Μονμορανσύ, ἡ Α. Μεγαλειότης ἔρχεται !...

Τότε ὁ Κοντόσταυλος γύρισε στὴν Ἀνναμπέλλα καὶ τῆς εἶπε σκληρά :

— Κυρία, ἀφοῦ ἀρνεῖσθε νὰ ὑπογράψετε, πηγαίνω νὰ παρακαλέσω τὸν Βασιλέα νὰ ὑπογράψῃ τὴν διαταγὴ τῆς συλλήψεως τοῦ Φραγκίσκου !

— Σταθῆτε !... Σταθῆτε !... φώναξε ἡ δύστυχη νέα συρομένη πίσω ἀπ' τὸν Κοντόσταυλο μὲ τὰ γόνατα. Σταθῆτε μιὰ στιγμή, ἕνα λεπτό, σᾶς ἱκετεύω !...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΜΑΛΛΙΑ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου ἀκόμη, ἔτρεφαν μεγάλη ἐκτίμησι πρὸς τὰ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζοντο «καρηκομόντες».

Ἐπίσης καὶ οἱ Σπαρτιᾶται, ἀργότερα, ὅταν ἐγίνοντο ἔφηβοι, ἄφηναν τὰ μαλλιά τους νὰ μεγαλώνουν καὶ στὶς ἑορτὲς ἐφρόντιζαν νὰ προσέρχωνται καλοχτενισμένοι καὶ ὡμορφοσυγυρισμένοι. Ὁ Ἡρόδοτος μάλιστα ἀναφέρει ὅτι συνήθιζαν νὰ περιποιοῦνται τὰ μαλλιά τους καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν μαχῶν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἀντιθέτως ἅμα ἐνηλικιώνοντο, ἔκοβαν τὰ μαλλιά τους καὶ τ' ἀφιέρωναν στὸν Ἀπόλλωνα.

Ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι — οἱ κομψευόμενοι τοὐλάχιστον — ἔβαζαν τοὺς κουρεῖς των νὰ τοὺς ξεριζώνουν τὶς τρίχες τῆς μύτης καὶ τῶν αὐτιῶν, γιὰ τὸ ξερρίζωμα τῶν ὁποίων μετεχειρίζοντο μιὰ τσιμπίδα, τὴν ὁποίαν ὀνόμαζαν «τριχολάβιον».

Ἐπίσης, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, οἱ Ἀθηναῖοι ἔκαναν καὶ ... μανικιούρ ! Τὸ πρόσωπό τους δὲ τ' ἄλειφαν μὲ ἀρωματικὰ μύρα ἢ μὲ ἁπλὸ λάδι ποὺ καθιστοῦσε στιλπνότερο τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν.

Ἡ συνήθεια τοῦ ξυρίσματος τῆς γενειάδος ἐπεδλήθη κυρίως ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἀπηγόρευσε στοὺς στρατιῶτες του νὰ τρέφουν γενειάδα γιὰ νὰ μὴν τοὺς πιάνουν οἱ ἐχθροὶ κατὰ τὶς μάχες ἀπ' αὐτή !...

Ἀπὸ ὅλους τοὺς πολίτας μόνον οἱ φιλόσοφοι ἐξακολούθησαν νὰ διατηροῦν τὴ γενειάδα τους, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία τῶν ἀρχαίων «ἐκ πώγωνος ὁ σοφός».

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΜΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Ὁ Γάλλος δραματικὸς ποιητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Ἐμὶλ Ὠζιὲ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του εἶχε κολλήσει τὴν ἑξῆς ἐπιγραφὴ πρὸς γνῶσιν τῶν... ἐνοχλητικῶν φίλων του :

«Ὅσοι ἔρχονται νὰ μὲ ἐπισκεφθοῦν, μοῦ προξενοῦν τιμή. Ὅσοι δὲν ἔρχονται, μοῦ προξενοῦν εὐχαρίστησι !»

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΟΦΦΕΜΠΑΧ

Ἡ ματαιοδοξία κι' ἡ τσιγκουνιὰ τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ. Τί διηγεῖται ἕνας φίλος του. Μιὰ ἐξωφρενικὴ ὑποδοχή. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Ὄφφεμπαχ, ποὺ διψοῦσε τιμὲς καὶ δόξες. Ὁ φτωχὸς Γερμανὸς μουσικός. Ὄφφεμπαχ καὶ Ρότσιλδ. Ὅταν ἡ τσιγκουνιὰ δὲν ἔχει ὅρια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Γερμανὸς μουσουργὸς Ὄφφεμπαχ, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους καλλιτέχνας τῆς ἐποχῆς του, ἦταν ὑπερβολικὰ ματαιόδοξος καὶ φιλάργυρος.

«Μιὰ φορά, διηγεῖται σχετικῶς μὲ τὴ ματαιοδοξία του, κάποιος φίλος του, εἴχαμε μαζευτεῖ μερικοὶ θαυμασταί του στὴν κομόπολι Ἐτρετά, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ Ὄφφεμπαχ, καὶ τὸν περιμέναμε συγκεντρωμένοι στὸ ξενοδοχεῖο.

»Κάποιος ἀπὸ μᾶς ἐπρότεινε τότε νὰ τὸν ὑποδεχτοῦμε ὡς... ἡγεμόνα γιὰ νὰ διασκεδάσουμε. Ἡ πρότασις ἔγινε μ' ἐνθουσιασμὸ δεκτὴ καὶ ἀποφασίστηκε νὰ τεθῆ σ' ἐνέργεια.

»Ἐρευνήσαμε λοιπὸν ἐκεῖ γύρω γιὰ ὅπλα, μαζέψαμε ὅσα βρήκαμε καὶ ντυθήκαμε μὲ στολὲς στρατιωτικές. Παραταχθήκαμε ἔπειτα σὲ μιὰ γραμμὴ πάνοπλοι ὅπως εἴμαστε καὶ λάβαμε στάσι προσοχῆς.

»Ἐπίσης ἕνας ἀπὸ μᾶς εἶχε ντυθεῖ ὡς ἀξιωματικὸς καὶ εἶχε καβαλλικέψει ἕνα γάϊδαρο κρατῶντας στὰ χέρια του τὴ σημαία ! Ἕνας πυροβολητὴς τέλος στεκόταν στὸν ἐξώστη τοῦ ξενοδοχείου, ἕτοιμος ν' ἀνάψῃ ἕνα πυροτέχνημα, στὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι, ὁ ἀθεόφοβος !...

»Μόλις ἐφάνηκε ὁ Ὄφφεμπαχ, ἡ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα ἄρχισαν νὰ ἠχοῦν ἐκκωφαντικῶς, οἱ στρατιῶται παρουσίασαν ὅπλα κι' ἐγὼ τοῦ παρέδωσα ἀπάνω σ' ἕνα δίσκο τοῦ καφὲ τὰ κλειδιά, ὄχι βέβαια τῆς πόλεως, ὅπως κάνουν στοὺς μεγάλους κατακτητάς, ἀλλὰ τοῦ ξενοδοχείου ποὺ μέναμε !...

»Τὸ νόστιμο ὅμως ἦταν ὅτι ὁ Ὄφφεμπαχ δὲν πῆρε καθόλου στ' ἀστεῖα τὸ παιγνίδι μας. Νόμισε πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ ἐκδήλωσις τοῦ μεγάλου θαυμασμοῦ μας γι' αὐτόν.

»Μὲ τὰ μάτια λοιπὸν γεμάτα δάκρυα μᾶς πλησίασε καὶ μᾶς ἔσφιξε τὸ χέρι γιὰ τὴ... λαμπρὴ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἐκάναμε !...

»Στὴν ἀρχὴ νομίσαμε πὼς ἀστειεύεται κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του, πὼς παίζει τὸ ρόλο του. Μὰ δὲν ἀργήσαμε νὰ καταλάβουμε πὼς ὁ Ὄφφεμπαχ τάχε πάρει ὅλα στὰ σοβαρά, μιλοῦσε σοβαρά, σοβαρώτατα μάλιστα.

»Ὅταν δὲ ὁ ἐνθουσιασμός του κι' ἡ συγκίνησί του ἔφτασαν στὸ κατακόρυφο, μᾶς εἶπε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησι :

— Ἄ, φίλοι μου, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ !... Ἡ ὑποδοχή σας αὐτὴ θὰ μείνῃ αἰωνίως χαραγμένη στὴ μνήμη μου. Εὐχαριστῶ !... Σᾶς εὐχαριστῶ !...

»Καὶ τὰ μάτια του βούρκωσαν καὶ πάλι ἀπὸ δάκρυα...»

* * *

Νὰ τώρα κι' ἕνα ἀνέκδοτο, σχετικὸ μὲ τὴν φιλαργυρία τοῦ καλλιτέχνου :

Ἄλλη μιὰ φορὰ πάλι παρουσιάστηκε στὸν Ὄφφεμπαχ, ὅταν βρισκόταν στὸ Παρίσι, κάποιος συμπατριώτης του μουσικός, πολὺ φτωχὸς καὶ προστάτης πολυμελοῦς οἰκογενείας στὴ Γερμανία, ζητῶντας του προστασία.

Τότε ὁ Ὄφφεμπαχ γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ καὶ νὰ μὴν τοῦ δώσῃ πεντάρα, τὸν ἐφωδίασε μ' ἕνα γράμμα γιὰ τὸν βαθύπλουτο τραπεζίτη Ρότσιλδ, στὸ ὁποῖο τοῦ ἔγραφε :

«Πρὸς τὸν βασιλέα τῶν κεφαλαιούχων. Ὁ φέρων τὴν παροῦσαν μου εἶνε συμπατριώτης μου, καλὸς μουσικός, ἀλλὰ φτωχότατος καὶ ἔχει ἀνάγκη βοηθείας. Μὰ τί μπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ ὁ δυστυχὴς Ὄφφεμπαχ !... Τὸν συσταίνω λοιπὸν στὸν παντοδύναμο Ρότσιλδ, καὶ αὐτὸ τοῦ ἀρκεῖ...»

Ἀλλὰ ὁ Ρότσιλδ, στὸν ὁποῖον ἦταν γνωστὴ ἡ τσιγκουνιὰ τοῦ Ὄφφεμπαχ, τοῦ ἀπάντησε ὡς ἑξῆς :

«Πρὸς τὸν βασιλέα τῶν μουσουργῶν. Ἐδέχτηκα τὸ συμπατριώτη σου καὶ τοῦ ἔδωσα χίλια φράγκα. Νομίζω ὅμως ὅτι ἐσύ, ὁ «δυστυχὴς» Ὄφφεμπαχ εἶσαι σὲ θέσι νὰ κάμῃς γι' αὐτὸν τὸ φουκαρᾶ ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ «παντοδύναμος» Ρότσιλδ. Χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ βαλάντιό σου μπορεῖς νὰ τοῦ προσφέρῃς ποσὸν δεκαπλάσιο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ πῆρε ἀπὸ μένα. Ἀρκεῖ νὰ τοῦ πῆς νὰ τυπώσῃ καὶ νὰ μοιράσῃ προσκλήσεις γιὰ μιὰ μουσικὴ συναυλία, στὴν ὁποία θὰ λάβῃς μέρος καὶ σὺ καὶ θὰ παίξῃς βιολοντσέλλο. Οἱ Παρισινοὶ θὰ τρέξουν πατεῖς με-πατῶ σε γιὰ νὰ σ' ἀκούσουν καὶ ὁ ἀναξιοπαθῶν συμπατριώτης σου θὰ γίνῃ πλούσιος !».

Ὁ Ὄφφεμπαχ ὅμως ἦταν πολὺ περισσότερο φιλάργυρος ἀπ' ὅσο τὸν φανταζόταν ὁ Ρότσιλδ. Κι' ἀντὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ὑπεδείκνυε ὁ ἑκατομμυριοῦχος τραπεζίτης, πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ τοῦ στοίχιζε σχεδὸν τίποτα, ἔκαμε τὸν... κουτό, προσποιήθηκε πὼς δὲν κατάλαβε, κ' ἄφησε τὸν φτωχὸ συνάδελφο καὶ συμπατριώτη του νὰ γυρίσῃ στὴ Γερμανία μ' ἀδειανὴ τσέπη κ' ἀδειανὸ στομάχι !...